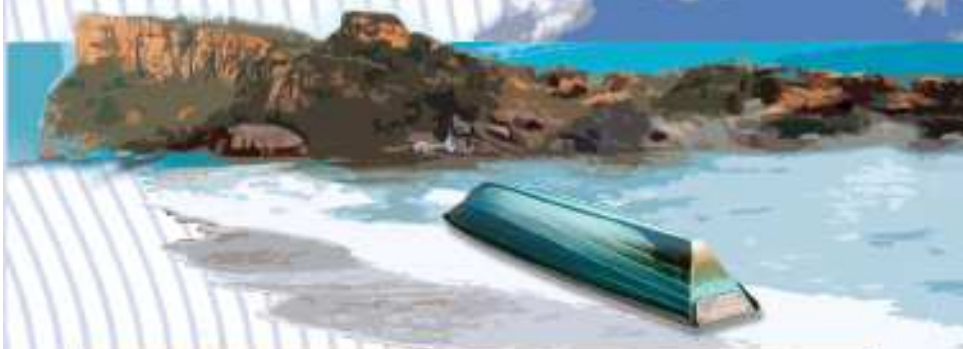

Агата Кристи

**КАРТУ
НА МАСАТА**

AGATHA CHRISTIE® POIROT® CARDS ON THE TABLE
Copyright © 2010 Agatha Christie Limited (a Chorion company). All rights reserved.
“Cards on the Table” Copyright © 1936 Agatha Christie Limited. All rights reserved.
Карти на масата © 1992, Agatha Christie Limited, a Chorion company. All rights reserved

Худ. оформление на корицата – Димитър Стоянов – Димó
Издателство *ЕРА*, София, 2010

ISBN: 978-954-389-113-9

АГАТА КРИСТИ
КАРТИ НА МАСАТА

Първа глава
Господин Шейтана

– Драги ми Поаро!

Гласът беше приглушен и мъркащ – глас, който съвсем преднамерено беше превърнат в инструмент и в който нямаше нищо необмислено или непредвидено.

Еркюл Поаро се извърна и се поклони, а после тържествено протегна ръка за поздрав.

В погледа му се появи някаква необичайна искра. Човек би помислил, че тази случайна среща е събудила в него чувство, каквото човек не изпитва всеки ден.

– Скъпи господин Шейтана – отговори той.

Настъпи кратка пауза. Приличаха на двама дуелисти с вдигнати шпаги.

Край тях бавно се нижеше добре облечена лондонска тълпа. Отляво и отдясно долитаха неясни реплики и думи.

– Скъпи, каква красота!

– Просто са божествени, нали, мили?

Срещата бе станала в Уесекс Хаус, където беше изложбата на кутийки за енфие. Входът струваше една гвинея и приходите бяха предназначени за лондонските болници.

– О, драги – рече Шейтана, – толкова се радвам да ви видя! Да не би да сте решили да дадете почивка на палачите? Нима престъпниците са позарязали занаята? Или пък очаквате обир тук днес. О, това би било прекалено хубаво!

– Уви, мосю – отвърна Поаро. – Тук съм единствено в качеството ми на частно лице.

За миг вниманието на Шейтана бе привлечено от едно прекрасно младо същество с плътно прилепнали къдрици от едната страна на главата, докато от другата стърчаха три рога на изобилието от черна слама.

Той каза:

– Но, мила моя, защо не дойдохте на моето празненство? Беше просто чудесно! Не можете да си представите колко много хора разговаряха с мен! Една дама дори успя да ми каже „Как сте?“, „Довиждане“ и „Страшно ви благодаря“, но, разбира се, обяснението е, че тази клетница просто беше някъде от обраслите в растителност предградия.

Детективът се възползва от времето, през което прекрасното младо същество отговаряше в подобаващ стил, за да разгледа косматото украшение, кацнало на горната устна на Шейтана.

Чудесни мустаци – дори много красиви – навярно единствените в цял Лондон, които можеха да съперничат с тези на мосю Еркюл Поаро.

„Само че не са толкова пищни – помисли си той. – Не, определено не могат да се мерят с моите. Tout de tete хващат око.“

Но това можеше да се каже като цяло и за самия господин Шейтана, защото такъв беше неговият замисъл – той съвсем умишлено търсеше мефистофелски ефект. Беше висок и слаб, лицето му беше издължено и меланхолично, гарвановочерните му вежди бяха силно подчертани, мустаците му бяха със заострени от восък краища, а под тях се мъдреше черна козя брадичка. Дрехите му бяха истински произведения на изкуството – с безупречна, но и същевременно чудата кройка.

Всеки почтен англичанин, чийто поглед попаднеше върху него, изпитваше най-чистосърдечното желание да го възнагради с един здрав ритник! Често по негов адрес се чуваше да казват следното, което се отличаваше с подчертана липса на оригиналност: „Ето го този проклет даго Шейтана!“ На което пък съпруги, дъщери, сестри, лели, майки и дори баби отговаряха по съответстващ на техните възрастови

особености начин, но в крайна сметка думите им се свеждаха горе-долу до следното: „Зная, мили. Разбира се, той наистина е ужасен. Но пък е толкова богат! И дава такива празненства! И винаги е готов да ти каже нещо забавно и злобничко за другите.“

А дали господин Шейтана беше аржентинец, португалец, грък или се числеше към някоя друга националност, заслужено ненавиждана от британските островитяни – това никой не можеше да каже със сигурност.

Сигурни бяха обаче три факта:

Той си живееше богато и охолно в прекрасен апартамент на Парк Лейн.

Той даваше прекрасни тържества – големи, малки, злокобни, достопочтени и такива, които с положителност можеха да се окачествят като „чудати“.

Той беше човек, от когото се страхуваха почти всички.

По отношение на последния факт трудно можеше да се намери нещо конкретно, което да го подкрепи. Навярно просто се ширеше мнението, че той знае твърде много за всеки. Кое то пък се допълваше от едно друго мнение – че чувството му за хумор е от особено естество.

Едва ли можеше да се намери човек, дръзнал да обиди с нещо господин Шейтана.

През този следобед той явно искаше да подразни дребничкия и смешен Еркюл Поаро.

– Значи и полицаите имат нужда от почивка? – попита той. – На стари години сте започнали да се интересувате от изкуство, така ли, мосю Поаро?

Детективът само се усмихна добродушно.

– Разбирам – рече той, – че и вие сте предоставили три експоната на изложбата.

Шейтана махна пренебрежително с ръка.

– От време на време ми попадат разни дреболии. Трябва да ми погостувате някой ден.

Имам какво да ви покажа. Само че аз не се интересувам от определен период, нито пък класифицирам нещата, които събирам.

– Притежавате католически вкус – вметна Поаро с усмивка.

– Както желаете.

Внезапно очите на господин Шейтана затанцуваха, ъгълчетата на устните му се извиха нагоре, а веждите му се изкривиха под някакъв невероятен ъгъл.

– Бих могъл дори да ви покажа неща, които са по вашата част, мосю Поаро!

– Значи притежавате собствен „Черен музей“, така ли?

– Пфу! – пренебрежително щракна с пръсти събеседникът му. – Чашата, използвана от брайтънския убиец, лостът на някой прочут разбивач – детинщини! Никога не бих си губил времето с подобни боклуци. Аз събирам само най-доброто от всеки вид.

– И кое според вас е най-доброто от престъпния свят?

Шейтана се наведе, постави два пръста върху рамото на Поаро и с драматичен тон изрече следните думи:

– Това са самите престъпници, мосю Поаро.

Детективът повдигна вежди.

– Аха, виждам, че ви стреснах – каза Шейтана. – Драги ми друже, явно ние с вас гледаме на тези неща от два напълно противоположни ъгъла! За вас престъплението следва определен шаблон: убийство, разследване, улика и накрая (защото вие несъмнено сте доста кадърен) – присъда. Подобни баналности са далеч от моите интереси. Не ме интересуват провалите, а заловеният убиец представлява именно това – провал, сиреч той вече е втора ръка. Не, аз възприемам този въпрос от гледна точка на изкуството. Колекционирам само най-доброто!

– Като под „най-доброто“ разбирате... – не довърши въпроса си Поаро.

– Драги ми друже, това са тези, които са се измъкнали! Които са успели!

Престъпниците, които си живеят спокойно далеч от всякакви подозрения. Не можете да отречете, че това е забавно хоби.

АГАТА КРИСТИ

КАРТИ НА МАСАТА

Васил Антонов
Преводач

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД